

A Piros iskolában újabb világcúcs

Lapunk hasábjain az elmúlt év nyarán adtunk hírt arról, hogy a szolnoki München Ferenc Úti Általános Iskola linómetsző szakköre (és az intézmény szinte valamennyi tanulója képekben jelenítette meg a finn hősi eposz, a Kalevala fejezeteit. A maga nemében kétségkívül világcúcsnak számító 27 méteres alkotás azóta már Finnországba is eljutott.

Az idén a Piros iskola említett szakköre Szávai István pedagógus vezetésével újabb nagy munkába vágta fejszóját, illetve esernyődrótokból készült metszőkését; most Kiss Anna költőnő összes gyermekversét dolgozzák fel képekben. Hogy miért éppen Kiss Annára esett a választásuk? Nos, mint mondják, a költőnő egészen különleges világot teremtett műveivel, s ez magával ragadta őket; egyszerűen kötelességüknek érezték, hogy megrajzolják.

A munkák már elkezdődtek, s a gyerekek szépen haladnak a metszéssel, ám az aprólékos műveletek oly sok időt vesznek igénybe, hogy valószínűleg csak őszre készül el az utolsó kép. Hogy érzékeltessük a munka horderejét, álljon itt néhány adat: a gyerekek összesen 160 méter — mintegy 3 mázsa súlyú — linóleumot használnak fel. (Összehasonlításképpen: a Kalevalához mindössze 9 métert). A gyerekek az első fázisban feketében kimetszik az ábrákat, majd utána újabb vésésekkel kék, sárga és piros nyomatot készítenek. Ilyenből 400 áll majd rendelkezésre. Az azonos témájú illusztrációkat ezek után összemontírozzák, s így 25 da-

rab 120x80 centiméteres nagyságú színes linómetszettel kapnak. Az úgynevezett négydúcos technikai eljárást, amellyel egyébként 16 színt tudnak előállítani, Ágotha Margit neves linómetszőtől tanulták a gyerekek.

A nem mindennapi munka hallatán bizonyára sokfelé felkapják fejüket az embe-

lőttem, hogy sok helyen 2—300 forint értékű rajzeszközt kell megvennie a szülőnek egy évben. Ez bizony nem kevés pénz. Mi a közös eszköz használata és az ésszerű takarékoskodás mellett történik lándzsát.

A gyerekek megkedvelték a linómetszést. A nyolcadik osztályosok közül Kremzer Rita például sokkal jobban szeret vésni, mint festeni.

A vésés aprólékos, nagy figyelmet igényel

Fotó: H. L.

rek, de Szávai István mégsem ezt tartja fontosnak:

— Nem lenne szabad, hogy érdeklődést keltsen a munkánk, természetesen kellene lennie, hiszen például Japánban egy évben 30 fametszetet készítenek a diákok — minden szenzáció nélkül —, míg nálunk jó, ha egyet. Sok esetben a pénz akadályozza az iskolák rajzszaköreit, s egyáltalán a rajzórákat az alkotó munkában. Mi év elején minden gyerektől 40 forintot szedünk össze, ebből vesszük meg az ecseteket, a vésőkészletet. A filctollainkat a gyártól kapott festékekkel újratöltjük, a Szolnoki Papírgyár ingyen ad papírt, a nyomda pedig festéket. Hal-

Csendes Mónika azt kedveli a metszésben, hogy mindenki a saját ötleteit viheti bele a képekbe, Szilágyi Patricia azért találja érdekesnek a vésést, mert a kész nyomatokat akár haza is lehet vinni. Varga Éva pedig úgy vallott, hogy ő és a szülei is örülnének annak, ha a nyolcadik osztály után nem hagyná abba a linómetszést.

A Kiss Anna verseire készült metszeteket — az előzetes elképzelések szerint — a karcagi egészségügyi gyermekotthonban, illetve a pécsi szemklinika épülő új szárnyában helyeznék el.